

2:1-5 A visit with a *Malach*?!

1. Daat Mikra, Introduction to the first unit of Shoftim, pg. א

זמנו של אותו נביא מוכיח היה כפי הנראה אחרי מלחמת קישון (פרק ד-ה), שכן התרעמת שבפיו מכונת כלפי המצב המתואר בסוף פרק א', כגון הכנעני שבעמק בית שאן ובעמק יזרעאל שישראל שמום למס ולא הורישום, והרי לפני מלחמת הקישון לא היה בידי ישראל לשים את הכנעני שבבית שאן, מגידו ושאר ערי העמק למס, ועל אחת כמה וכמה לא להורישן...

The time of this rebuking prophet was, apparently, after the war of Kishon (Chap. 4-5); his rebuke was geared toward the situation described at the end of Chap. 1, such as the Canaanites in the valleys of Beit She'an and Yizre'el, which the Jews set for tribute rather than conquer them. Before the war of Kishon the Jews did not have the means of putting the Canaanites of Beit She'an, Megiddo and the rest of the valley cities to tribute, and certainly not to conquer them...

2. Midrash, Vayikra Rabbah 1:1

"ויעל מלאך ד' מן הגלגל אל הבוכים (שופטים ב)" וכי מלאך היה? והלא פנחס היה! ולמה קורא אותו מלאך?! אלא א"ר סימון פנחס בשעה שהיתה רוח הקודש שורה עליו היו פניו בוערות כלפידים

"And the *malach* of Gd arose from Gilgal to the Bochim" – Was he a *malach*? He was Pinchas! Why do they call him a *malach*?! Rather, Rabbi Simon said: When Pinchas experienced Divine inspiration, his face burned like torches.

3. Rambam, Moreh haNevuchim 2:42

כבר בארנו כי כל מקום שנזכר בו ראיית מלאך או דבורו, שזה אמנם הוא במראה הנבואה או בחלום, יבאר בהם או לא יבאר, הכל שוה. We have already clarified that whenever sighting or speech of a *malach* is mentioned, this is truly a prophetic vision or dream, whether explicitly stated or not; all are the same.

4. Ralbag to 2:1

וזה המלאך היה נביא שלא יתכן שידבר מלאך ד' לרבים יחד בזה האופן

This *malach* was a prophet; it is not possible that a *malach* of Gd would speak to the masses together like this.

5. Talmud, Sanhedrin 82a-b

אמר לו, בן עמרם! זו אסורה או מותרת? ואם תאמר אסורה, בת יתרו מי התירה לך?... בקשו מלאכי השרת לדחפו, אמר להן: הניחו לו, קנאי בן קנאי הוא, משיב חימה בן משיב חימה הוא. התחילו שבטים מבזין אותו: ראיתם בן פוטי זה, שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט מישראל! בא הכתוב ויחסר: פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן.

[Zimri] said to [Moshe]: Son of Amram! Is this one prohibited or permitted? And if you say she is prohibited, who permitted for you the daughter of Yitro?...

The ministering *malachim* wanted to shove [Pinchas]; Gd said to them: Leave him be, he is a zealot, son of a zealot, a calmer of rage, son of a calmer of rage.

The tribes mocked him: Have you seen this *ben Puti*, whose maternal grandfather fattened [*pitim*] calves for idols, and now he has killed a prince of Israel! So the text listed his lineage: Pinchas son of Elazar son of Aharon the *kohen*.

6. Ralbag to Shoftim 6:8

ויש לשואל לשאול: אחר שהיה זה הנביא קיים, איך לא הוכיח ישראל כל ימיו, ולמה הוצרכו לנבואת דבורה? וידמה שנאמר בהיתר זה הספק שהוא לא היה מתנבא רק לעתים רחוקים, ולא היה בו כח יתשר בו להנהיג העם. ולזה ג"כ תמצא בזה המקום שהוצרך למנות גדעון על פועל מלחמת מדין.

ואפשר כי כמו שהיה אליהו פעם נראה ופעם נעלם כשישאהו רוח ד' אל מקום רחוק, כך היה הענין בפנחס.

ולזאת הסבה לא שמש בכהונה גדולה כל ימיו אבל שמשו בניו ובני ובני בניו דורות רבים, והוא עדיין קיים, כמו שיתבאר בספר דברי הימים (א ט:כ) וזה כי הוא היה קיים בימי דוד כמו שאמר "ופנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן נגיד היה עליהם לפנים ד' עמו", ולא ימצא בזרע אהרן אחר שיקרא שמו "פנחס בן אלעזר בן אהרן", כמו שמבואר שם בספר תולדותם:

The questioner might ask: Since this prophet was alive, how is it that he did not rebuke Israel all his life, and why did they need Devorah's prophecy? It would appear, to resolve this doubt, that he prophesied only at distant intervals, and he lacked the strength to lead the nation. And therefore you will also find here that he needed to appoint Gidon over the war with Midian.

And it is possible that just as Eliyahu was sometimes seen and sometimes hidden, when the spirit of Gd bore him to faraway places, so it was with Pinchas.

And for this reason, he did not serve as kohen gadol his entire life, but his sons, grandsons and great-grandsons did so for many generations, even as he still lived, as seen in Divrei haYamim I 9:20 that he was alive in the days of David. It says, "And Pinchas ben Elazar ben Aharon haKohen led them in the past, and HaShem was with him." And there is none other among Aharon's descendants whose name is "Pinchas ben Elazar ben Aharon," as is clear in that book of their generations.

7. Abarbanel to Shoftim 6:8

וכפי הפשט נראה שהיה הנביא הנזכר כאן איש שנבא לצורך שעה, ולכן לא נזכר שמו

Within the simple explanation, it appears that this prophet was someone who prophesied due to the need of the moment, and therefore his name was not mentioned.

8. Rabbi Yehudah HaLevi, Kuzari 1:103 (Hirschfeld ed. from sefaria.org)

ודע, כי כל אשר יפגע נביא בעת פגועו אותו ושמעו דבריו האלקיים מתחדשת לו רוחניות ונפרד מסוגו בזכות הנפש והשתוקקה אל המדרגות ההם והדבקו בענוה ובטהרה.

103... Know that he who converses with a prophet experiences spiritualization during the time he listens to his oration. He differs from his own kind in the purity of soul, in a yearning for the [higher] degrees and attachment to the qualities of meekness and purity.

9. From Gilgal to Bochim

- 4:19-20 First camp, twelve stones
- Chapter 10 Gathering after the wars
- Chapter 18 Fourteen years of hosting the Mishkan

2:6-10 Backtrack: The end of Yehoshua's life

10. Yehoshua 24:28-31

(כח) וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ אֶת־הָעָם אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ: (כט) וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִימַת יְהוֹשֻׁעַ בְּיָנֹן עֶבֶד ד' בְּיַמֵּי הַשָּׁנִים: (ל) וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּגִבּוֹל נַחֲלָתוֹ בְּתִמְנַת־סָרַח אֲשֶׁר בְּהַר־אֶפְרַיִם מִצְפּוֹן לְהַר־גֵּזֶשׁ: (לא) וַיַּעֲבֹד יִשְׂרָאֵל אֶת־ד' כָּל יְמֵי יְהוֹשֻׁעַ וְכָל יְמֵי הַזְּקֵנִים אֲשֶׁר הָאָרִיכוּ יָמִים אַחֲרָיִם יְהוֹשֻׁעַ וְאַשֶׁר יָדְעוּ אֶת כָּל־מַעֲשֵׂה ד' אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל:

11. Rabbi Yosef Dov Soloveitchik, *Exaltation of Gd and Redeeming the Aesthetic, Worship of the Heart* pg. 59

If we speak of experiencing Gd, and if by this we understand the ecstatic encounter of a man quivering with passion and tenseness, then one cannot consider the ethical or noetical act as capable of engendering such an experience. For the ethical and the cognitive, the rendezvous with the Creator is a quiet sedate one. There is, in fact, no actual meeting. A real encounter is never achieved by the scientist or the ethicist. For them, there is only, if we may use a metaphor of Yehudah Halevi, an exchange of epistles; the contact is established in an impersonal way, through correspondence. The medium through which this type of contact is attained is the natural law and moral norm.

Only the aesthetic experience, if linked with the idea of the exalted, may bring man directly into contact with Gd, living, personal, and intimate. Only through coming in contact with the beautiful and exalted may one apprehend Gd instead of comprehending Him, feel the embrace of the Creator, and the warm breath of infinity hovering over a finite creation. The reason for immediacy and impact implicit in the aesthetic experience is its sensuous character.

2:11-23 The Shoftim Spiral

12. Malbim to 2:12-13

בעת יעבדו בשיתוף הגם שאינם עוזבים את ד' מצד עצמו כי עדיין מאמינים שהוא בורא העולם ומחדשו, בכ"ז עוזבים את ד' אלקי ישראל או את ד' אלקי אבות... "ויעזבו את ד'" גם מצד שהוא ד' בורא המציאות, כי כחשו בד' ויאמרו לא הוא, ויעבדו לבעל ולעשתרות:

When they serve in partnership, then although they are not abandoning Gd, for they still believe that He is the Creator of the world and the One who renews it, they are still abandoning Hashem the Gd of Israel or Hashem the Gd of our ancestors... "And they abandoned Gd" in that Gd is Creator of all that exists, too, denying Gd and saying He does not exist, and serving Baal and Ashtarot.